Alpinistična sekcija PD Ajdovščina
As.ajdovscina@gmail.com
Gregorčičeva 20, 5270 Ajdovščina

Wajdovske alpinistične vesti WAV št. 22

Leto 2012 je v mnogih stvareh prelomno. Sekcija praznuje 10 letnico ponovne oživitve. Po desetletnem vodenju je mesto načelnika zapustil Simon Ušaj. Alfa in omega, motor sekcije vsa ta leta. Simon hvala za vse, kar si kot načelnik naredil za sekcijo in vse nas. Vajeti je prevzel nov načelnik Boštjan Mikuž in z mladostno zagnanostjo nadgradil dosedanje delo in kakovostno zelo dvignil naše udejstvovanje. Bravo. Sekcija je v brstečem vzponu. Ožbej

Poročilo načelnika o delu sekcije v letu 2011

Simon Ušaj načelnik sekcije je za leto 2011 podal naslednje poročilo. Z letošnjim letom je alpinistična sekcija korajžno vstopila v 10 leto ponovne oživitve. Razveseljiv je nov zagon pri mladih članih in tečajnikih. V letu 2011 smo imeli enega aktivnega inštruktorja, 2 aktivna alpinista, 6 aktivnih pripravnikov, v izvajanju je alpinistična šola, katero obiskuje 8 tečajnikov. Skupaj smo opravili preko 190 vzponov. Najaktivnejši član Boštjan Mikuž jih je opravil kar 59, od tega kar nekaj zelo zahtevnih. Večina članov je opravila okrog 20 vzponov, kvaliteto pa dviguje tudi velika suverenost članov sekcije. Okrogla obletnica delovanja in zagnanost mladih članov nas potrjuje v upanju, da se bo alpinistična dejavnost v okviru PDA še naprej razvijala. Tradicionalno se ob zaključku leta podeli nagrade za vzpone v preteklem letu. Nagrade za leto 2011 so naslednje: Izstopajo težki vzponi Boštjana in sicer La Boba v Punti Giovenini VIII/IV+, 500 m. Zimska ponovitev Kranjske poči in smeri Tandara Mandara V (M5) in morda sploh najtežji vzpon v vseh 10 letih ledni slap Crack Baby IV/6, 350 m v Fournelu. Drugi najbolj aktivne član je bil Dean Strosar z 36 vzponi in višinskim rekordom z Monte Rose.

Dolgi hrbet, Teranova smer III/3,M 350m

Za vikend se je obetalo lepo vreme in dobre razmere, tako je padla odločitev, da gremo v nedeljo nekaj popikat. Pobudo je dal David, ter namignil, da so razmere v Teranovi smeri dobre. Na podlagi zbranih podatkov na internetu je bila smer letos že večkrat preplezana in to je nakazovalo, da bo v smeri kar nekaj prometa. Tisti dan so bile v smeri pred nami vsaj tri naveze in za nami še vsaj tri. Zaradi velikega prometa smo bili v smeri kar nekaj ur. Razmere so bile res idealne. Led je bil na nekaterih mestih kot steklo in ko sem hotel priviti ledni vijak, sem opazil luknjo pri luknji, kot švicarski sir, sledi prejšnjih navez. Skratka uživaška in nezahtevno prelepo plezanje v zelo dobrih razmerah. V smeri so plezali David Semič, Vasja Lozar, Dominik Mikuž ter spodaj podpisani. Dean Strosar

Z leve: Vasja, Dominik, Dean

Crack baby IV/6, 340m in fournelski slapovi

Ko ob prvem obisku Kanderstega od 6.1. do 9.1. nikakor nismo uspeli ujeti pravih razmer za splezat kakšen slap v okolici Kanderstega, smo se naslednji vikend odpravili v francoski Fournel na še eno tekmo lednega plezanja. V Francijo smo odšli Silvo Blaško, Dejan Koren, Jernej Arčon in Boštjan Mikuž. Tekme sta se tokrat udeležila le Dejan in Silvo, Dejan je v polfinalu dosegel odlično 5. mesto. Z Jernejem pa sva se raje odločila za ledno vplezavanje v dolini Fournel, kjer sva splezala na pol narejene slapove **Basiere de lune**(ko je narejen ocenjen z VI/6 200m) Tokrat pa največ 5-/4 140m, zadnja sveča ni bila narejena, ter **Beating the retreat IV/4+, 300,** ponovno le 150 m. V nedeljo smo vsi štirje plezali lažji slap v dolini Frassinier, bolj za uverturo in preverjanje opreme za slapove v Švici naslednji dan. Popoldne smo naredili premik v švicarski Kandersteg. Vreme je obetalo dobre razmere in tako smo se po enem tednu, v ponedeljek zjutraj le odpravili pod veliko klasiko lednega plezanja Švice, **Crack Baby**. Slap smo plezali v trojici, Dejan, Jernej in jaz. Silvo nas je počakal pri vznožju in med plezanjem ″skrbel″, da je naveza tekoče napredovala. Z vsemi težjimi raztežaji sta suvereno opravila Dejan in Jernej. Abzajlali smo v mraku, za zaključek pa so prav prišle čelke. Da spust le ne bi bil preveč monoton, je

Crack Baby

	poskrbel zadnji abalak, v katerem je ostala polovica dvojčka, ki se kljub teži 4 mož ni vdal. Sledil je še nočni smuk v dolino. Torek smo nato namenili počitku, v sredo, še vedno v lepem vremenu pa smo se ponovno odpravili na planino Breitwangflue. Sam sem s Silvotom še enkrat plezal vznožje slapu in rešil ujeto vrv, Dejan in Jernej pa sta se odpravila raziskovat druge cilje, ki jih v okolici ne manjka. Po ponovnem bolj uživaškem dnevnem turnem smuku v dolino smo se popoldne odpravili proti Sloveniji, seveda polni novih načrtov za naprej, kot vedno, ko odkriješ novo destinacijo:). Boštjan	
Nova centralna smer v Veliki babi (IV+, 700m)	V nedeljo, ko je imela glavnina ekipe zimsko vajo na Vršiču, sva se z Dejanom Korenom odpravila na Jezersko pogledat razmere. Zaradi nizke oblačnosti večino smeri nisva videla (prav tako ne Ledincev, ki so nama še najbolj dišali...) Zato sva se malce razočarana nad slabo vidljivostjo podala v Novo centralno v Babi. Večino smeri sva solirala, ali pa se simultano varovala, kjer snegu ni bilo zaupati. Smer je ponudila plezanje suhe skale, ledu in pa deloma dobrega še večkrat pa slabega nepredelanega snega. Več dela kot s samim vzponom sva imela s sestopom, ki poteka po ostrem grebenu z nepredelanim snegom proti Jenkovi planini. Udiralo se nama je do pasu...kar nadelana sva naletela na posestvo Davota Karničarja, ki nama je namenil par vzpodbudnih besed...tako da se ponovno počutiš v civilizaciji. Ob 3 h sva bila nazaj pri avtu in glej...oba Ledinca sta se lepo videla...pa vseeno sva obrnila domov...sej je mraz-bosta počakala in še zrasla. Boštjan	*V smeri*
AŠ 2011/2012 Zimska tehnika- Vršič, 28-29.1.2012	Zadnji vikend v Januarju je v sklopu alpinistične šole, pod mentorstvom Davida Semiča potekal dvodnevni tečaj zimske tehnike na Vršiču. Tokrat so se tečajniki odzvali v velikem številu in ker jim je zadnjič organizator zaradi neudeležbe zaračunal obresti v tekočini, jih moram tokrat zelo pohvaliti. V imenu tečajnikov in pripravnikov pohvala Davidu, ki je strokovno izpeljal predavanja o zimski tehniki in organiziral celotni vikend. V koči na Gozdu je bila hrana super in koča je pokala po šivih. Palačinke so bile zelo dobre, priporočam. Spali smo pod streho sami v skupnih ležiščih OK. Vzdušje je bilo enkratno in pogrešali smo nekatere člane, ki bi lahko še kaj dodali na veselju in kvaliteti izobraževanja. V soboto smo v lepem vremenu izpeljali kompletno zimsko tehniko, tako da nam je za nedeljo ostala še ledeniška naveza in ledna tehnika. V nedeljo zjutraj je bilo na Vršiču vreme vetrovno in megleno, tako smo se odločili, da opravimo s tečajniki pristop na Malo Mojstrovko po **Župančičevi Grapi, II-III/2, 300m** in utrdimo naučeno znanje. Vreme na vrhu je bilo sončno in ni se nam mudilo v dolino. Ob sestopu smo pomagali reševalcem, ki so vlekli na saneh poškodovanca do ceste na Vršiču. Skratka pestro. Za zaključek naj povem, da tečajniki in pripravniki pričakujejo še kakšen tak prelep vikend, da izpilijo ledeniško tehniko. Slike so v arhivu in seveda filmček pripravnik v akciji. Bravo Vasja. Dean Strosar	*V Župančičevi grapi* *Vaje*

Spodnji, Centralni in Levi Ivovec	V sredo 8.2.2012, sem se pridružil Markotu, Juriju in Boštjanu (Beštji) iz AO Vipava v raziskovanju zaledenelih slapov v Logarski dolini. Vodotokov v Logarski dolini je zelo veliko in slapov nešteto, našel bi se mogoče tudi kakšen, ki ni bil še nikoli preplezan oziroma zelo redko. Po orientacijski pripravi smo se odpravili v vzhodni breg in sicer v grapo rečice Ivovice. Preplezali smo Spodnji, Centralni in Levi Ivovec. Težavnost slapov je od 3 do 4+, naklonine do 85 stopinj. Ogledali smo si še slap Palenk 2/3+, 100m, ki je najbolj obiskan slap v Logarski dolini in je zoran kot njiva. Ko smo se vračali domov smo opazili še slap Avtocesta in zelo veliko nam neznanih slapov. Lednim privržencem priporočam obisk te prelepe doline. Dean Strosar	
Ovčji vrh 2024 m, turni smuk	Ovčji vrh je nekakšen celovški Viševnik na severni strani Stola. Gre za lahek turni smuk v lepih krajih. Z dobrimi tisočimi metri vzpona smo opravili v dveh urah in pol. Žal mi na vzponu ni uspelo držati ritma s 60+ let starimi turnimi smučarkami z zadnjicami 15 letnic. Ogromno turnih smučarjev. Na vrhu jih je bilo hkrati vsaj 40. Lepa in lušna tura. Pod severno steno Stola smo našli tudi 30 vriskajočih zavojev prašiča. Tokrat je bil z nami tudi Uroš z Orehovce, sicer pa še Pero in Tadej logaški. Ožbej	
Sternspitze 2497 m, Visoke ture, turni smuk	Zbrala se je ekipa petih (Pero Logaški, Emil Kamniški, Barbara in Roman Poljanska in moja malenkost), startali smo iz Svetega Petra pred prvim tunelom (Katschberg). Po flankah nad vasjo, potem pa po 4 kilometrski gozdni cesti na planino. Pametneje se je vzpeti na vrh po vzhodnem grebenu, ta varianta je zagotovo slabo uro krajša. S planine pa še 800 višinskih na vrh. Od Sv. Petra do vrha je 1300 višinskih metrov razlike ali 3 do 4 ure. Pod vrhom nas je bičal mestoma močan veter. Vršnji metri so bili kložasti in težko smučljivi, nižje pa popolna uživancija v 20 cm pršiča, zavoji so bili skrajno prešerni, hvala France. Elanova Alaska se je izkazala. Eden lepših turnih smukov. Ožbej. Desno »prašič« v spodnjem delu nad planino.	
Lukežev led (Wi4, 250m) in Zelenček (Wi5,50m)	V nedeljo sva se z Deanom odpeljala proti Logu pod Mangartom. Cilj so bili slapovi v Loški steni. Po več opcijah sva se uskladila in izbrala Lukežev led. Slap je dobro viden iz vasi. Dostopala sva po kopnem gozdu. Ledu je povsod polno, le Lukeževi sveči je letos zmanjkalo vode... Z Lukežem nisva imela težav in tako po prijetnem plezanju v dveh urah stala na vrhu v gozdu. Prečila sva proti Zelenim slapovom. V Zelene sva vstopila ravno pod samostojnim slapičem Zelenčkom. Zelo lep markanten 50 metrski navpičen slap. Škoda ga bi bilo pustiti. Res da ga je bilo samo za 1. raztežaj, vendar je ponudil lepo, strmo plezanje, ki ga Lukež ne premore. Sestopila sva po shojeni poti med Zelenimi in Lukežem...ledu je povsod dovolj, vsekakor se splača razmere izkoristit do naslednje otoplitve. Boštjan Desno slika slapu.	
AŠ 2011/2012 Plezanje zaledenelih slapov Predelica	V soboto smo v sklopu alpinistične šole organizirali plezanje zaledenelih slapov v Predelici. Plezanja so se udeležili 3 tečajniki. Kljub skromnejši udeležbi, smo preživeli zanimiv plezalen dan in smo ravno zaradi manjšega števila lahko vsi več plezali. Splezali smo dva slapa, ki sta vidna v galeriji. Oba sta dolžine cca 50-60 m. Led je bil ravno pravšnji, saj se je zaradi otoplitve lepo zmehčal. Vsi udeleženci so se strinjali, da je ledno plezanje lepa zadeva, za katero se velja vstati malce bolj zgodaj. V nedeljo pa sem z vipavskim odsekom plezal v Tamarju. Z Nadjo sva splezala Centralni, Desni slap in slap Sveča, tako da je skupaj ratalo okrog 300 m ledu težavnosti med 4 in 5. Boštjan	 *Testiranje Abalakova*

Dušanov slap 85°/70°, 200 m	Dušanov slap ocenjen z oceno +4 sem plezal z Vasjem. Slap je bil celoti narejen do vrha. Manjše probleme sva imela, ker je na nekaj mestih že pokukala skala iz ledu. Dušanov slap se nahaja nad Drežnico v steni pod Črnikom in je bil prvič splezan v letu 1984. Slap poteka po strmi grapi, ki se po prvem raztežaju cepi v dva kraka. Nadaljuješ po desnem kraku, preko več strmih skokov, vse do vrha slapu. David in Vasja sta se imela odlično. Na desni slika iz Dušanovega slapu.	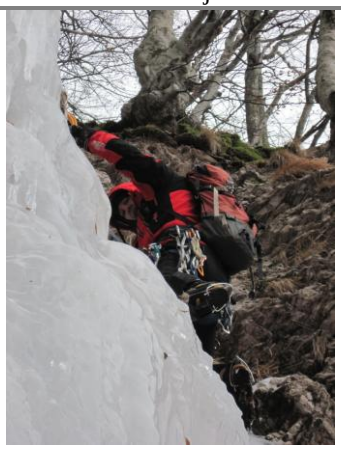
Krma-Staničev bivak-Visoka Vrbanova Špica- greben Rži-Kredarica-Triglav-Krma. 3./4.3.2012	Za predzadnjo vajo v sklopu alpinistične šole AS Ajdovščina 2011/12 je bil planiran pristop na vrh v zimskih razmerah in bivakiranje. Organizacijo je prevzel Dean, odlično zastavil turo in zbiral prijave cel teden...V soboto 3.3. sva tako udeleženca vaje ob 6h štartala iz Ajdovščine in v dveh urah prispela v dolino Krme. Ko sva bila tu pred dvema letoma konec marca je bilo snega precej več, tokrat pa sva z avtom prišla do zadnjega parkirišča. Začela sva po znani poti v smeri doline, ki se čez čas više lepo odpre in ponudi razgled na vrhove, ki jo obkrožajo. Po prečenju idilične ravnice se desno vzpneva do pastirskega stana "Prgarca" v Zgornji Krmi, kjer ambient kliče po prvem kratkem okrepčilu. Starejša alpinista, ki ju tam srečava, nama po razkritju najinih planov pomenljivo zmajata z glavo da "to pa nau dobr...". Seveda ne vzameva tega preveč zares in kmalu zavijeva desno v smeri Staničevega doma. Ura je okrog 11h, sonce vse više, stopinje pa krepko nad ničlo. Začne se nama tako predirati, da sprva samo preklinjava, nato pa nama začne tudi resno načenjati voljo. Krpelj po moji zaslugi nisva imela, tako sva na nekaterih delih gazila do pasu v južnem snegu... Kljub na trenutke brezupni situaciji sva sklenila da se nima smisla obračati, ker je povsod isto. Dan je še mlad in danes bova pač gazila... Z višino se je situacija malo popravila, izkoristila sva vsak kopen svet in se okrog 15 h prebila do Staničeve koče. Hlače in čevlji so bili mokri, zato sva se brez besed zatekla v bivak ob koči in si privezala dušo z "župco". Glede na stanje oblačil sva misel na zunanji bivak opustila in se odločila da bivakirava na suhem, kljub temu da sva s seboj prinesla vso opremo za zunanje bivakiranje. V kakšni uri sva si toliko opomogla od boja z južnim snegom, da se odločiva za večerni vzpon na Visoko Vrbanovo Špico (2408m). Večer je bil tako lep, da je bilo vse popoldansko mučenje gotovo poplačano. Razgledi na vse strani... Ob povratku v bivak se nama je pokvaril gorilnik, tako da je bilo za to odpravo konec kuhanja hrane. Sledi zaslužen spanec na gornjem pogradu (na spodnjem je bil sneg) v sicer lepo urejenem bivaku. Ob petih zvoni budilka. Kratek zajtrk, obuvanje gnilih gojzarjev, dereze, cepini in jo mahneva proti grebenu Rži. Seng je pomrznil, zato jo ubereva kar naravnost navzgor od Staničeve koče po strmem snežišču. Prideva na greben, katerega prečiva ob prvih jutranjih žarkih in sestopiva na Kredarico. Jasno nama je, da danes zadeve tečejo kot je treba, zato se polna motivacije ne obirava v koči. Spijeva čaj, pustiva nahrbtnike tam in po sistemu "lahki in hitri" ob 8h štartava na Triglav. Snega je res malo, ta pa trd, zato sva kar hitra. Ob 10h sva že nazaj na Kredarici, kjer pade odlična jota s klobaso. Malo še podebatiramo z ekipo z AO Cerkno in oskrbnikom, nato pa spust v Krmo. Spomin	*Akterja na Triglavu*

	(strah) na včerajšnji južen sneg in prediranje do riti je bil še preveč živ da bi se pustila obirati. Ob 11h zapustiva Kredarico in sva ob 13h pri avtu v Krmi. Malo nama je šlo na roko tudi nekoliko oblačno vreme, zato sva jo za dol odnesla "lišo" kar se udiranja tiče. Kljub datumu ima človek občutek da smo nekje sredi aprila in ne na začetku marca...Za konec naj rečem, da je bila tura dobro zastavljena in tudi izvedena. Na tem mestu pohvale Deanu za organizacijo. Škoda da ni večjega interesa med ostalimi, saj je bila zadeva vredna udeležbe. Vsekakor na taki dvodnevni turi pridobiš precej izkušenj in občutka za kasnejše podvige. Tu ni bilo vaj in poskušanja in ponavljanja, temveč že povsem resno dejanje v gorah, ki te na koncu ne pusti praznega. Več v galeriji! Na turi sva bila Dean Strosar in Dominik Mikuž.	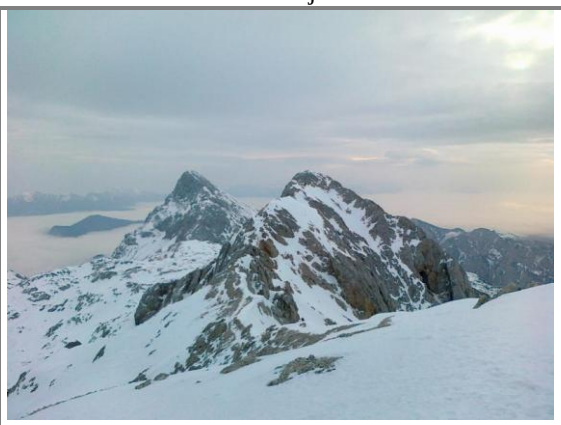
GRS Tolmin Letna stenska vaja reševanja v Orlovci maja 2012	Reševalci Postaje GRS Tolmin smo v nedeljo, 13.05.2012 na področju Ajdovščine izvedli vajo iz letne tehnike reševanja. Čeprav je bilo napovedano zelo slabo vreme z močno burjo in dežjem, smo jo odnesli brez dežja. Brez burje pa na Ajdovskem tako ali tako ne gre. Vaja je temeljila na predpostavki, da sta pri plezanju v steni padla plezalca in se poškodovala. Lokacijo vaje v steni Orlovca nad Ajdovščino so poznali samo samo trije organizatorji. Vsi preostali smo jo dobili v obliki koordinat ob aktiviranju na pozivnik in se morali z uporabo GPS-ja prebiti do izhodišča. Vrh stene smo pripravili tri sidrišča, do ponesrečencev spustili reševalca, ki je preveril stanje ponesrečenih in ju zavaroval, nato pa še zdravnika. Težje poškodovanega smo iz stene potegnili na nosilih UT2000, lažje poškodovanega pa v Gramingerjevem sedežu. Ker hitrost na vaji ni pomembna, so si inštruktorji vzeli čas za izvedbo dodatnih manevrov, ki sicer ne bi bili potrebni. Za utrjevanje in preizkus znanja pa vsekakor. Za konec vaje nam je zdravnik pripravil še kratko predavanje o prvi pomoči. Po nekaj letih je bila to spet prava stenska vaja. Na njej je sodelovalo 41 reševalcev, pripravnikov in pridruženih članov naše postaje. Vajo smo zaključili z malico in obvezno analizo v prostorih OŠ v Lokavcu. Miljko Lesjak GRS Tolmin	*Slike GRS Tolmin inet*
Jalovec 18.03.2012	Za zaključek zime sem prišel na idejo da bi bilo lepo izvesti še kakšno turo v Julijcih, dokler je še kaj snega in ta drži človeka. Boris je vedno za akcijo in je kar dobro splaniral zadevo. Greva lepo ob 1h zjutraj od doma proti Ratečam, da se izogneva Planiški gužvi, skočiva na Jalovec in za nazaj - če bova hitra - ujameva še kakšen skok druge serije. Ob treh zjutraj sva jo že mahala skozi alkoholno Planico, naprej po ledeni cesti v Tamar in naprej proti Jalovcu. Nebo jasno, sneg lepo trd, tako da sva se hitro znašla pod Jalovčevim ozebnikom, čeprav se do tam neverjetno vleče. Tik pod ozebnikom je potegnil jugo in tako je bilo za ta dan konec razgledov. Po ozebniku navzdol so se privalile temne megle... Sicer pa je sneg v ozebniku še precej nepredelan in daje občutek da smo nekje januarja. Drugače je bilo po izstopu, kjer se vidi sledi pomladi. Zimski kamin je kopen, tako da sva šla po običajni poti. Kakšna četrtina poti od ozebnika od vrha je kopna, tako da ni več pravega zimskega vzdušja. Sonca tudi nisva videla, je bil pa sneg zato lepo trd in sva z ostankom poti hitro opravila. Za vse skupaj sva tako porabila okoli 11ur, za pot iz Rateč. Ker ni bilo sonca, je bil sneg trd in sva bila hitra... Toda sonca ni bilo zaradi močnega jugozahodnika, tako da tudi druge serije skokov ni bilo... Vse tudi vedno ne rata. Na Jalovcu sva bila Boris Likar in jaz. Dominik Mikuž	
Tura za prvi april	V nedeljo 1.4.2012 smo se Boštjan, Dominik, Dean in jaz odpravili v Podraško turo splezati kakšno daljšo smer in obnoviti znanje nas tečajnikov za nadaljnje ture, ki nas čakajo... Kljub težavam smo se peš podali proti sv. Miklavu in vstopili v leve smeri nad Miklavom. Dominik in Boštjan sta plezala smer Nikolajeva smer---IV/II---375 m, Dean in jaz pa Smer skozi okno---V/III---120 m. Prvi metri smeri niso bili nič kaj prijetni. Mrzla, krušljiva skala in burja naju vseeno ni odvrnila da ne bi nadaljevala plezanja. Kmalu sva se segrela, brez težav premagala najtežji del smeri (25m zajeda z oceno V) in se pridružila ostalima dvema. Skupaj smo nadaljevali pot po Nikolajevi do vrha ter po robu in Gradiški turi sestopili. Sebastjan	

Paklenica, maj 2012

Prvomajske praznike nas je nekaj članov sekcije preživelo v kanjonu Paklenice. Proti hrvaškemu plezalnemu središču smo se odpravili 30. 4. z 2 avtoma. Že 1. maja smo čutili posledice boja prejšnega aklimatizacijskega večera. Tako smo se odpravili plezati relativno prijazne smeri. Sam sem v družinski navezi z Anjo in Dominikom splezal **Centralni kamin 5a, 180m** v Velikem kuku(Čuku?), sicer z nekaj raztežaji nekih drugih variant, kdo bi vedu... Dean in Sebastjan sta opravila s prvo izmed kultnih smeri Paklenice **Mosoraški 5c, 350m**. Tine in Dejan pa sta edina upala pogledati kako se telo po aklimatizaciji obnaša v 6-tici in splezala **Nostalgijo 6b, 350m**. No naslednji dan je polovica moštva v večernih urah zapustila tabor, Dejan, Tine in jaz pa smo se odpravili v smer **The show must go on, 6c, 350m**. Zelo lepa, vseskozi zračna in konstantna smer. Po opravljenem šihtu v steni (smo kar dolgo plezali:) je sledila obvezna ohladitev v tolmunih pod steno Anice Kuka. Pravi relaks! V četrtek sta se mlada upa obeh! zgornje Vipavskih odsekov, Tine in Sebastjan podala v **Domžalski 6a, 120m** v Stupu. Midva z Dejanom pa sva zdravila prste na nogah, ki še niso bili vajeni plezalk in opravila ogled za naslednji dan, kjer sva imela svoje načrte. Seveda je bilo obvezno kopanje v tolmunih, ponavadi je bilo tako, da je bilo potrebno le skočit noter, pa se je nabrala druščina plezalcev/k, željnih podobne osvežitve:). Petek pa je zagotovo bil pika na i celotnega tedna. Pakla je poskrbela še za en popoln, nepozaben plezalski dan v popolni skali, popolni smeri z povsem drugim doživetjem kot ga doživiš pri plezanju nasvedranih smeri. Na vrhu ni bilo dileme in z Dejanom sva soglasno ponovila Silvotov slavni stavek: **Ma ku de bjo zamejsu**. Zvečer smo v Zadru slovesno zaključili zgodbo, tako, da smo v soboto le spakirali in se odpravili novim podvigom naproti. V Pakli smo bili Dejan Koren(AO Vipava), Tine Vidmar(AO Vipava), Dean Strosar, Sebastjan Batič, Dominik Mikuž, Anja Mikuž in Boštjan Mikuž (vsi AS Ajdovščina). Boštjan

Ekipa AO Ajdovščina in Vipava

V smeri The show must go on

Stebri na Vršiču

V sredo 18.4. sva se z Deanom odpeljala na Vršič, z namenom preveriti razmere v JV steni Nad šitom glave. Sprva sva se ogrevala v Stebru ob kamenkovem kaminu, kjer je bilo prijetno toplo in suho. Steber sva splezala v pol ure in sestopala po že malce ojuženem snegu. Ker je bilo to preveč preprosto in prelepo plezanje, sva pač ″morala″zaviti še v Krušljivi steber (V-,200m) par 100m desno od Kamenkovega kamina. Tam je bilo plezanje čisto nasprotje toplemu in očiščenemu Stebru. Kjer ni bilo snega na policah in travah, je bila zelo krušljiva skala, kjer pa je bila skala kompaktna(redka mesta), pa so tekli potočki talečega se snega. Smer sva splezala s tem, da sva povečala melišče pod steno za kakšen kubik.. Veleumno sva ugotavljala, da čas za v kopno skalo ni najbolj primeren:). Še dobro da prihaja maj. Boštjan

AŠ 2011/2012 Izpiti za alpinistične pripravnike

Tečajniki alpinistične šole so imeli v marcu 2012 končne izpite v sektorju Triptih Gradiške ture, ki jih je vodil inštruktor Simon Ušaj, pomagala pa sva mu Boštjan Mikuž in Ožbej Marc. Preverjali smo znanje gibanja naveze, varnega nameščanja varovanja, vozle, izdelave sidrišč, reševanja padlega, samoreševanja, spuščanja po vrvi….Po praktičnih izpitih, so sledili še teoretični. Vsi tečajniki, ki so pristopili k izpitu so le tega opravili. Nivo znanja je dober, nekateri pa so dobili še nekaj priporočil za poglobitev znanja. Izpite smo proslavili več kot uspešno, najprej v baru pod turo potem pa še na osmici. Nekaterim je uspelo zdržati do jutra. Ni kaj, perspektivna generacija. Ožbej

Praksa

Gorski maraton 4 občin

Končno je prišel dan resnice oziroma, »ura resnice«, tako so tekači na prvem maratonu poimenovali najstrmejšemu delu proge na Porezen. Po okrog tridesetih kilometrih proge, opravljenem vzponu ter spustu iz Črne prsti se to ime vsakemu tekmovalcu ponavlja kot eho efekt v glavi, ko se s pekočimi nogami zažene v ta najstrmejši del proge. V takem trenutku se oprimeš vsake rešilne bilke in v mojem primeru je bila ta bila harmonika navijača ob progi, ki mi je dajala ritem in voljo, da sem dobesedno spraskal po tej strmini. Ko sem prišel na vrh sem harmonikašu dejal, »zakon si, saj bi zavriskal, če bi upal«. Domačini, in vsi ostali, ki progo poznajo nagradijo z aplavzom vsakogar, ki si upa ta maraton preteči v osmih urah. Organizacija maratona je res brezhibna in videti je, da ljudje v tej dolini res živijo za ta maraton. Vsi udeleženci maratona in spremljevalne ekipe smo mnenja, da je ta dogodek res vreden udeležbe in obiska. Odločitev je padla drugo leto spet na uro resnice. Na maratonu smo bili Simon Ušaj z navijači/cami, David Semič z navijači/cami, Dejan Strosar brez navijačev in navijačic. Dean Doseženi rezultati: David Semič 96. mesto absolutno 5 h 40 min, Dean Strosar 173. mesto absolutno 6 h 53 min, Simon Ušaj 191. mesto 7 h 55 min.

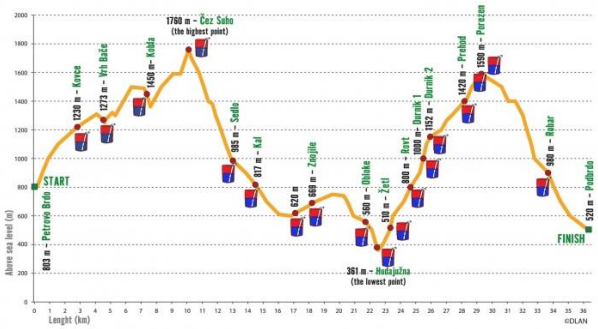

David, Simon in Dean pred štartom

Skupna tura Bele Vode

Pretekli vikend smo le izvedli dolgo napovedovano in načrtovano skupno turo - še edini preostali dolg zaključene Alpinistične šole. Ker je napoved obljubljala lepše vreme v nedeljo, smo se proti Zahodnim Julijcem odpravili v soboto dopoldan. Z umirjenim tempom, smo se v bivaku Gorica vselili okrog 4 popoldan. Vreme je obetalo lep sončni zahod, in s Sebastjanom se odločiva, da pred nočjo splezava **Severni raz(III,IV, 280m)** in ujameva zahod na vrhu Visoke bele špice. Vreme se je res izboljšalo in po prvem raztežaju sva že razmišljala, kako bi se rešila pretoplih vetrovk...v naslednjih raztežajih pa opazovala neverjetno hitro spremembo muhastega vremena. Nekje na polovici naju je ulovil dež in megla. Tako, da je bilo nadaljnje plezanje zanimivejše, Sebastjan pa je dobil že v prvi alpski smeri prave krstne razmere. Izplezala sva okrog 8 in malce mokra opazovala sončni zahod in oprano naravo, ob mavrici...romantisch..:) Po sestopu pa v bivak, kjer sta naju čakala Dean in Dominik s toplo župco. Sončno nedeljsko jutro je obljubljalo dolg dan in tako smo se zapodili v Veliko lojtrco plezat **Južni kamin (IV,250m)** Dean in Sebastjan, ter **Južno grapo (III, IV+,280m)** jaz in Dominik. Okrog poldneva smo bili vsi nazaj pri bivaku, nadaljnje aktivnosti pa je ponovno omejevalo vreme...nihče ni želele včerajšnje prhe. Tura je uspela, ob sicer nizki udeležbi novopečenih pripravnikov in tečajnikov, kot tudi drugih članov... pa vendar sta/smo udeleženci bili z doživetim zadovoljni. Nam je nekako služilo za ponovni zagon po nekaj mesečnem zatišju. Boštjan

Tre Cime: ISO 2000, VIII+, 500m	Minuli vikend smo vročini poskušali ubežati v Dolomitih. Pod Tre Cime smo v petek zvečer parkirali Dejan, Stanka in jaz. Prespali na parkirišču, zjutraj pa bili že pol 6 pod severno steno Grande Cime. V ISO 2000 sva z Dejanom vstopila sama, medtem ko je bilo v sosedi Comici-Dimai že ob štartu vsaj 6 navez. Kdor je bil pod severnimi stenami Cim, ve, da so to stene z veliko začetnico. Strmina ne popusti prav do vrha, kvečjemu se prej prevesi. Razmere so bile dokaj dobre, le dejstvo, da je nebo prejšnji večer oprala ploha, je botrovalo na trenutke vlažni skali. V višjih predelih pa so čez steno tekli manjši potočki. Kljub temu sva težavne predele uspešno splezala, ob težavah so mi prišli svedri še kako prav za počitek... Zadnje malce lažje 4 raztežaje pa vseeno do 6b/VII, sva zaradi mokrote opustila in se pridružila navezam v Comici Dimai. Izstop Comicija (4 zadnji raztežaji) je bil povsem moker, vendar zaradi nižjih težav dokaj lahko preplezljiv. Za te izstopne raztežaje sva zaradi gužve plezala okrog 3 ure. Prav tako je sestop po normalni smeri ob abzajlih in čakalnih vrstah kar trajal. Turo sva zaključila na parkirišču pod Cimami ob 9 zvečer, 16 h je pa že kar lepa tura. V nedeljo sta Dejan in Stanka plezala v Tofani v zahodni steni Castellata. Sam pa sem užival v dolinah pod Tofano, Dolomiti so res lepe gore. Boštjan	*Tri Cime*
Velika Mojstrovka: Smer Debelakove	Ker je za v nedeljo bilo napovedano lepo in sončno vreme, človek razmišlja kam bi se umaknil pred to vročino. Idealno je oditi v hribe in poiskati kakšno severno smer v kateri je cel dan senca. V Debelakovi smeri je to mogoče in do vrha Velike Mojstrovke te skoraj zebe. Plezanje v tej smeri je pravi užitek, skala je dobra, oprimkov je veliko, krušljivih mest skoraj ni. Orientacija v smeri ni enostavna, to sva izkusila tudi sama, ko sem se moral plezati, dvakrat nekaj metrov navzdol. V veliko pomoč pri orientaciji so klini, ki so zabiti na večino ključnih mest, seveda brez dodatnega varovanja ne gre. Časovno tura ni kratka, pristop pod steno, plezanje v smeri in sestop iz Velike Mojstrovke, skupaj 9ur. V Debelakovi smeri sva plezala Egon Pavlica in Dean Strosar. Dean	*Dean v spodnjem delu Debelakove*
Mala Mojstrovka: Smer po kaminih IV/III-IV, 300m	V nedeljo 8.7. so David Semič, Vasja Lozar in Egon Pavlica plezali v severni steni Male Mojstrovke Smer po kaminih. Egon tako poroča: "Kamini so bili dokaj suhi, tako da je bilo plezanje pravi užitek. Prvi kamin je tako ozek, da smo morali rucake skalat od zunaj in je plezanje spominjalo bolj na rudarjenje. Vršnji kamin pa je prava poslastica. Verjetno eden najlepših kaminov v slovenskih gorah. Slika na desno prikazuje počitek vrh kamina in razgled, pri čemer plezalec udobno stoji, zadnjo plat pa nasloni na steno. Res lepo. Uživali smo David, Vasja in Egon." David pa je pripomnil: *»Želja po plezanju in mi nič vplezani« je bil moj moto tega leta. Tako smo jo mahnili z Egonom in Vasjem v lažjo kaminsko smer. Po nekaj kaminih smo stopili na Hanzovo plezalno pot. Sploh ni bilo tako slabo, saj so bili kar suhi. V smeri smo pod enim od kaminov naleteli na zapuščeno berglo. Nobenemu ni bilo jasno od kje se je vzela. Mogoče jo je Silvo tam pozabil?.«*	*Na vrhu zadnjega kamina*

Foto meseca

Tri Cime! foto: Boštjan Mikuž

Izdala: Alpinistična sekcija PD Ajdovščina
Urednik: Ožbej Marc
Lektor: za najdene pravopisne ne izplačujemo honorarjev
Naklada: vsak po svoje
Fotografije: člani sekcije in ostali

Izdano v elektronski obliki, julij 2012

Po mnenju Ministrstva za kulturo (u šit so ga ukinli, mi smo pa še) spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezano plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.